

като студентъ, той се ровѣше изъ пещеритѣ да изучава тѣхнитѣ природни особености и да търси следи отъ нѣвгаши я пещеренъ човѣкъ.

Презъ ваканцията на 1902 г. въ землището на с. Мадара, близу до една стара воденица и не много далечъ отъ Мадарския конникъ, малка войнишка палатка привличаше вниманието на любопитнитѣ селяни. Тукъ бѣ се настанилъ Рафаилъ Поповъ съ своитѣ работници. Отъ рана сутринъ до късна вечеръ търнокопъ и мотика разкопаваха и разравяха земята, а лопатата изхвърляше встрани накупчената прѣстъ. Тукъ-тамъ се изравяха парчета отъ счупени глинени сѣдове и отъ животински и човѣшки кости, а понѣкога и медни старинни монети, каквито се срѣщатъ и на поврѣхнината.

Разнесе се мѣлва, че шуменскиятъ учителъ търси нѣкакво имане, закопано нейде около старата воденица.

Мѣлвата за учителя-иманяръ бързо обходи околнитѣ мѣста. Срѣщаха се дори и просвѣтени люде, които мислѣха, че подъ булото на научни издирвания се крие иманярска страсть на учителя. Тази мѣлва се разби, когато се узна отъ всички, че изкопаното и пренесено въ Шуменъ „имане“ се състои отъ парчета счупени грънци, кости, кокалени издѣлия, кремъчни стрели, каменни чукове, тесли, брадви и др. т.

Отъ ваканция на ваканция изкопаваниятъ материалъ се трупаше въ сандѣци и по рафтове въ отреденото му помѣщение.

Тѣй прекарваше ваканциитѣ си скромниятъ и мѣлчаливъ, но извънредно трудолюбивъ и търпеливъ учителъ Рафаилъ Поповъ. Научнитѣ разкопки бѣха неговъ първа страсть.

Въ свободнитѣ си часове и въ празнични дни презъ учебното време Рафаилъ Поповъ се затваряше при своето „имане“ и грижливо почистваше и подреждаше събрания материалъ, споредъ неговата принадлежностъ къмъ единъ или други сѣдъ, въ отдѣлни куп-